

En vädjan från
kvinnor till kvinnor

1943

En vädjan från kvinna till kvinna.

Det långvariga kriget sätter oss alla på ett hårt prov. Av våra män vid fronten fordras det aldrig slappnande vak-samhet och en ständig redobogenhet att underordna sin egen vilja och sina favoritsysselsättningar under den disciplin, som den stora gemensamma saken fordrar.

Vi kvinnor bära till stor del ansvaret för kampen på hem-fronten, d. v. s. arbetet, vars takt nu är intensivare än någonsin förr under vårt folks historia. Men ju mer arbetet sliter på våra krafter, dess mer längta vi efter rekreation och omväxling.

Härvid råka emellertid många på villovägar, i det de söka denna omväxling på orätt håll och i en farlig form. Så händer det t. ex. lätt, att man tillskriver alkoholen förmåga att skänka rekreation, men det gör den aldrig. Såsom var och en av oss vet, är den kortvariga glömska, den skänker, fylld av otaliga faror. Och det värsta är, att den så lätt leder bort från det sunda livets banor. Därför fordras det under en tid som denna av oss kvinnor, unga som gamla, större självdisciplin än vanligt. Låt oss hålla fast vid det rena och sunda livets grundlagar. Var och en, som sökt rekreation i tivelaktiga kaféer och likar-

tade förlusteställen, har fått erfara, att hon i stället för nya krafter vunnit blott leda, tomhet — ja, kanske ett förhärjat liv.

Låt oss i stället försöka att använda vår fritid till läsning av goda böcker, idrott, friskt uteliv, musik och nyttiga tidsfördriv. Under sådana sysselsättningar skall omkring oss, liksom av sig själv, växa upp en kamratskrets, som även under svåra stunder kan ge oss stöd och hjälpa oss fram i alla våra goda strävanden.

Männen vid fronten äro sinsemellan förbundna av en fast vapenbrödraanda. Den har redan kommit stora ting åstad. Vi kvinnor borde oss emellan skapa en lika fast vapenbrödraanda, som går ut på att vi hjälpa varandra i striden mot de hemfrontens inre fiender, som hota oss, så länge krigsspänningen varar. Vi borde få var och en av våra medsystrar att förstå, att vårt liv, vår gärning, allt vårt icke är endast vårt. Det hör med i ett mycket större sammanhang. Det utgör en del av vårt folk och vårt fosterland, och sålunda stå vi i ansvar för våra gärningar inför vårt land och inför kommande släktled, för att icke tala om att vi först som sist ansvara för dem inför vår Gud. Allas våra liv och öden äro så nära sammantvinnade med varandra, att varje brusten länk gör sig kännbar i helhetskedjan. Och då vi äro så få, så har varje hand och varje hjärta desto större värde.

Du har många unga kamrater, och är du en glad och duktig kvinna, kan du på mångahanda sätt påverka dem. Försök att få dem, vilkas ögon ännu icke öppnats, att se, vilken stor tid vi leva i, och huru stort det är att vara ung just nu. De, vilka inte märka det, utan nöja sig med att förlösa sitt liv

på lättsinniga och förslappande förströelser samt betala dessa med priset av sin kroppsliga och andliga hälsa, de gå miste om allt det, som kan giva livet verkligt värde. Men samtidigt äro de också desertörer från den eldlinje, vid vilken vi kvinnor nu med förenade krafter borde stödja även våra män, söner och bröder, som erfara krigets prövningar och frestelser i en oändligt svårare form än vi.

Då männen återvända därifrån, där de nu, genom sina övermåttan svåra värv, ha vuxit utöver vanligt mänskligt mått, skola de säkert skärskåda stämningarna härhemma och instinktivt vänta, att man här skall fylla högre mått än förr. Må de få erfara, att vi, hemfrontens kvinnor, vilja befästa och uppbygga vårt folks fortsatta enighet och ljusa, förtröstansfulla framtidstro. Varje enskilds positiva insats, huru liten den än är, betyder en ny dags tidigare gryning för envar av oss. I den striden står vår gode Gud alltid som hjälpare vid vår sida.